

D. 145

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLII
10384 + 2 IULIE 1964 AUGUST
1964

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 7-8 IULIE-AUGUST 1964

ORGAN AL CULTURII CREȘTIN A. Z. S
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:

București, Str. Ghenadie Petrescu nr. 118

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: Vedere din
Munții Bucegi: „Jepii
Mari“ FOTO: Titu
Dumitrescu—Poiana
Țapului

- O aniversare și un bilanț
- Lege și har
- Un far puternic — faptele.
- Roadele Spiritului
- Neîrădăcirea prin credință.
- Cuvinte de despărțire
- Hristos în noi
- Vorbirea de rău.
- Apa și organismul
- Isus — nădejdea creștinului
- Iubirea la lucru.
- Alegerea spre mîntuire.
- Păzirea poruncilor.
Versuri:
- Psalmul 15
- La un popas.
- Încredere
- Grăunte de muștar.

„Iubirea la lucru“

Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.“ Ioan 13, 35.
„Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămîne în moarte.“ 1, Ioan 3, 14.

Cu cît ne asemănăm mai mult Mîntuitorului nostru în caracter, cu atît va fi mai mare iubirea noastră față de cei pentru care a murit El. Creștinii care dovedesc o iubire neegoistă întreprinde ei dau pentru Hristos o mărturie pe care alții nu o pot contrazice și căreia nu i se pot împotrivi. Este cu neputință să prețuim puterea unui asemenea exemplu. Nimic nu va fi de un real folos de cum o va face iubirea lui Hristos dovedită de membrii bisericii. Inima în care dăinuiește iubirea, nu va fi plină cu patimă și răzburare, din pricina vătămărilor pe care mîndria și iubirea de sine le socotesc de nesuportat. Iubirea este nebănuitoare, așezînd cel mai plăcut edificiu pe motivele și faptele altora.

Iubirea „nu se bucură în nelegiuire, ci-și găsește plăcerea în adevăr“. Cel a cărui inimă e înzestrată cu iubire este plin de tristețe față de greșelile și slăbiciunile altora; dar cînd biruie adevărul, cînd norul ce întunecase numele cel bun al altuia este dat la o parte, sau cînd păcatele sînt mărturisite și relele îndreptate, el se bucură.

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu poată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ Luca 10, 27. Chiar înainte de a-și părăsi ucenicii pentru a se întoarce la cer, Hristos declară: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu așa să vă iubiți și voi unii pe alții“. Aci vedem ridicîndu-se măsura mai sus și tot mai sus. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Ioan 13, 34, 35. Ucenicii nu putură atunci să înțeleagă cuvintele lui Hristos, însă după răstignirea, învierea și înălțarea Sa, ei înțeleseră iubirea Lui ca niciodată mai înainte. Ei o văzuseră exprimată în suferința Sa din grădina, în sala de judecată și în moartea Sa pe crucea de pe Golgota.

C. Adv

A dresindu-se cercurilor retrograde din țara noastră, cercuri refractare unei primeniri sociale, poetul Mihai Beniuc, într-unul din poemele sale, scrise în anul 1939, le prevenea cu următoarele cuvinte: „În zadar vă zbateți și asudă/Fruntea voastră galbenă ca ceara/ Nu puteți; degeaba-i orice trudă, / Să legați cu lanțuri primăvara“/. Presimțitor și prevestitor al unor timpuri noi, poetul Mihai Beniuc rostea în 1939. Așa cum rostea poetul amintit, primăvara, adică primenirea socială, n-a putut fi legată în lanțuri, ea a venit și la noi în țară, desigur, fără voia celor care doreau să o țină legată în lanțuri. Evenimentul acesta s-a întâmplat peste cinci ani. S-a întâmplat, anume, la 23 August 1944. Atunci s-a prăbușit o lume a strîmbătății cu toate poruncile ei nedrepte și pe ruinele ei a prins să se înfiripe o altă lume cu totul deosebită.

La 23 August 1944 poporul nostru a sfărîmat jugul ce-l apăsa atît de mult. Obida și prigoana cruntă a luat sfîrșit.

23 August 1944. Ce zi măreață! Cum s-a înseninat văzduhul, cum s-au risipit norii!

De atunci sînt douăzeci de ani. Acum aniversăm pentru a douăzecea oară evenimentul

măreț al eliberării patriei și al poporului. Aniversăm eliberarea patriei de sub jugul fascist și eliberarea poporului de sub jugul unei orînduiri crude și nedrepte. Ziua de 23 August are o dublă însemnătate pentru că ea nu numai că a adus cu sine eliberarea țării de sub jugul fascist, dar în același timp, ea „a marcat începutul unei lumi noi care a pus capăt unei orînduiri bazate pe nedreptate socială și care a dus poporul nostru la instaurarea regimului de democrație populară, la construirea socialismului“.

Cei mai vîrstnici dintre noi își aduc aminte, desigur, ce se putea vedea la noi în țară cu mulți ani în urmă. Scriitorul A. Bacalbașa, referindu-se la niște stări de lucruri de pe vremea lui, scria într-unul din articolele sale: „Vrei să vezi țaranul român? Du-te acolo la țară, du-te în bordeiele sărace, bătute de vînt, du-te în cîmpiile productive ale țării și vei avea ce vedea. Vei vedea mizeria îngrozitoare, rînjindu-și dinții, vei vedea foamea, vei vedea batjocorirea neamului, trufia ciociască, umilința norodului, sărăcia cea mai neagră în mijlocul celei mai strălucitoare bogății naturale“.

Iată care era starea norodului în vremea aceea. O stare jalnică, o stare de plîns.

Astăzi lucrurile stau cu totul altfel. „În sate, țaranul colectivist are magazin universal de unde cumpără mașini de aragaz, motociclete, mașini de cusut, radio și televizoare. Urmează cursul de agrotehnie, ori este tractorist, merge la căminul cultural și la conferințe despre energia nucleară sau de politică internațională“.

În cei douăzeci de ani de la eliberare, multe și însemnate realizări s-au produs la noi, în toate domeniile de activitate. Numai în primii trei ani ai șesenalului, statul a construit pentru oamenii muncii peste 112 mii de apartamente. La rîndul ei, populația, în primii trei ani ai șesenalului, și-a construit din veniturile proprii circa 300.000 de locuințe, cele mai multe în mediul rural.

Asistența medico-sanitară a populației se bucură și ea de o atenție deosebită din partea statului. Numai în anul 1963 s-au investit din fondurile statului circa 4.000.000.000 lei pentru ocrotirea sănătății. La sfîrșitul anului 1963, numărul paturilor de asistență medicală era de 140.000, al circumscriptiilor me-

10384 * 21. NOE 1964

O ANIVERSARE ȘI UN BILANȚ

dico-sanitare de 3800 (din care în mediul rural 2823), al caseilor de naștere de 2030. Asistența medicală la locul de muncă este și ea un principiu de bază al ocrotirii sănătății în țara noastră.

În prezent, în toată țara, în incinta sau în preajma întreprinderilor, funcționează aproximativ 100 de policlinici. În afară de policlinici mai funcționează 600 de dispensare medicale și 1200 de puncte sanitare. Peste 2300 de medici și 4000 de cadre sanitare medii sînt direct în slujba uzinelor.

Sute de mii de persoane se bucură în fiecare an de posibilitatea de a merge la odihnă și tratament în stațiunile balneoclimaterice, tabere și colonii de copii. Numai în anul 1963 au fost la odihnă sau tratament 1.072.000 de persoane. Ca să încheiem acest capitol, amintim că astăzi, la noi în țară, revin mai puțin de 700 de locuitori la un medic.

Și învățămîntul se bucură de o grijă deosebită la noi în țară. Este în deosebă cunoscut că începînd cu anul școlar 1960—1961 s-a introdus gratuitatea completă a manualelor școlare pentru toți elevii de la cl. I-a pînă la clasa a VIII-a inclusiv. În anii puterii populare, numărul instituțiilor de învățămînt a crescut vertiginos. În prezent, avem în țară patru universități și anume: la București, Iași, Cluj și Timișoara, fiecare universitate avînd numeroase facultăți și secții de specializare. Numai în anul 1962, în învățămîntul superior au fost cuprinși 93.000 de studenți.

În afară de cele patru universități, avem în țară 14 institute pedagogice de 3 ani, răspîndite pe tot cuprinsul țării cu un număr de 65 de facultăți.

Institutele pedagogice din București, Cluj, Iași și Timișoara au un profil complet. În celelalte centre (Craiova, Constanța, Bacău, Baia Mare, Brașov, Galați, Pitești, Oradea și Suceava), ele cuprind 2—5 facultăți. Ceea ce se cuvine a mai fi amintit în legătură cu învățămîntul este faptul că statul investește anual din fondurile lui peste 5.000.000.000 de lei pentru învățămînt.

Tot în legătură cu sectorul cultural trebuie amintit faptul că în țara noastră își desfășoară activitatea pînă în prezent peste 23.600 de biblioteci care dispun de un fond de 83.500.000 volume.

Străinii care ne vizitează țara sînt profund impresionați de nivelul științei și tehnicii românești. Un american care ne-a vizitat țara — pe nume Mark Chamberlin — nu s-a sfiit să declare: „Am rămas uimit de progresul imens realizat în domeniul industrial. În uzine am întîlnit un nivel înalt de mecanizare și automatizare. O revelație a fost pentru mine faptul că dv. exportați o serie de produse industriale, aparate, mașini. Sistemul dv. funcționează atît de bine, încît mi-e teamă că sistemul nostru va fi depășit“. Nu ne miră declarația acestui american. Desigur el a văzut cu ochii lui obiectivele industriale create în anii puterii populare, dintre care unul dintre cele mai importante este hidrocentrala de la Bicaz. Este bine să se știe că în prezent în aval de Bicaz se construiesc alte 12 hidrocentrale, adevărată salbă de mărgăritare. Trei din acestea și anume hidrocentralele Roznov I, Roznov II și Pingărați, funcționează deja cu întreaga lor capacitate. O mare însemnătate va prezenta pentru

țara noastră hidrocentrala de pe riul Argeș, care în prezent se află în construcție.

Uzina de tractoare din Brașov, ale cărei produse — tractoarele — sînt exportate și mult apreciate în diferite țări, a obținut de curînd un nou succes în activitatea sa, proiectînd și realizînd tractorul universal de 65 C.P. Acest tractor — denumit Universal 650 — este destinat în principal pentru mecanizarea lucrărilor agricole în cultura mare. Prima serie de tractoare „Universal 650“ a părăsit uzina, luînd drumul ogoarelor, în luna martie a anului 1963. Aci este cazul să amintim că baza tehnică a agriculturii noastre socialiste a luat o mare dezvoltare în anii puterii populare. Este suficient să arătăm că la sfîrșitul anului 1963 G.A.C.-urile și S.M.T.-urile dispuneau de 70.000 de tractoare și 34.000 de combine. „În progresul ei continuu, agricultura socialistă din țara noastră s-a ridicat pe o treaptă superioară: 10.000.000 ha și 1.000.000 cai putere stru-niți de la volanul tractoarelor“.

Tîrgurile de provincie și-au schimbat și ele foarte mult înfățișarea în anii puterii populare. Nu numai că au primit aspect mai frumos, datorită locuințelor noi ce s-au construit, dar în același timp au fost înzestrate cu diferite întreprinderi. Vorbînd de tîrgul de provincie de astăzi, scriitorul Demostene Botez constată pe bună dreptate: „Tîrgul are o uzină de rulmenți, sau una de laminate, sau o mare țesătorie, sau o fabrică de mobilă, sau un șantier de vapoare, sau o mare fabrică de conserve, sau una de cauciuc sintetic... Sute de fabrici și uzine noi. Și asta a transformat radical preocuparea tîrgului, a

asanat atmosfera lui morală, i-a înviat viața economică, a transformat radical preocupările oamenilor. Tîrgul patriarhal, cu menajerie drept cel mai înalt instrument de cultură și cu flașnetă dusă în spate, are azi casă de cultură, bibliotecă, filarmonică. Are case de nașteri, școală medie, de multe ori institut pedagogic sau institut politehnic; e un centru de cultură. Și unul social, cu spital, cu poli-clinici. Cu presă locală, cu o

mare mișcare artistică de amatori“.

Realizările obținute de țara noastră în cele două decenii de la eliberare, ne fac să înțelegem că odată cu memorabila zi de 23 August 1944, poporul nostru a pornit pe un drum nou, drumul unei munci rodnice și a-ducătoare de belșug și fericire. Atunci, la 23 August 1944, „ca apele unui izvor desferecat a irupt energia creatoare a maselor populare“. În douăzeci de

ani s-au înfăptuit multe și însemnate realizări. Regimurile de tristă amintire din trecut n-au fost în stare să înfăptuiască atari realizări în decursul a numeroase decenii. Privind în urmă la drumul parcurs și trecînd în revistă înfăptuirile realizate, poporul nostru are te-meinice motive să se bucure și să se mîndrească cu roadele strădaniilor sale.

I. BĂTRÎNA-VOIVODENI

L
A
U
N
P
O
P
A
S

Oriunde pasul mi se-ntornă-n țară
Atîtea și atîte-mi ies în drum,
Și-mi cer cu stăruință zăbovirea
Și-mbietor în vrajă-s prins de-acum.

Pe locuri ce nicicînd omul gîndit-a
Că poartă în afundul lor comori,
Din mine, bogăția se revarsă,
Din sonde, ce se-nalță către nori.

Puhoi de ape ce de ani, năvalnic,
Vijelios din munți se cobora,
Strunit e azi, și forța-i herculană
Hidrocentrale mînă-n calea sa.

Uzine, precum fabrici de tot felul
În douăzeci de ani s-au tot durat,
Și-a lor lucrări-minuni le duc vapoare
Pe-ntins de ape, pînă-n depărtat.

Azi liberați de tot ce-ncătușează
Privim spre-un viitor de prosperare;
Avînt și cînt răsună pretutîndeni,
Dînd gliei noastre strai de sărbătoare.

V. FLORESCU

„LEGE ȘI HAR“

„CĂCI PĂCĂ-
TUL NU VA MAI
STĂPÎNI ASUPRA
VOASTRĂ, PENTRU
CĂ NU SÎNTEȚI SUB
LEGE, CI SUB HAR.“

ROMANI 6, 14

Multă discuție teologică s-a purtat în decursul anilor în jurul acestor două puncte: lege dumnezească și har. Și în majoritatea cazurilor părerile au fost că una exclude pe cealaltă, căci se spune că nu poate exista lege dumnezească și pretențiile ei acolo unde intervine harul.

În adevăr, harul este bună-tatea lui Dumnezeu dovedită față de credincioșii Săi care nu o merită. Nu ei au căutat harul ci el a fost trimis în căutarea lor. Dumnezeu Se bucură să reverse harul asupra celor ai Săi nu pentru că ar fi vrednici, ci tocmai pentru că sînt cu to-

tul nevrednici. Singura atracție din partea lor pentru harul Domnului și pentru marea Sa bună-tate față de ei, este tocmai faptul că se găsesc în așa mare nevoie.

Dumnezeu ne-a dat pe Acela care este Lumina și Majestatea cerului, și împreună cu El a revărsat toate comorile cerești. Chiar dacă ne-a făgăduit multe pentru lumea viitoare, chiar și în lumea aceasta toarnă cu dărnicie darurile Sale. Ca supuși ai harului Său, El dorește ca noi să ne bucurăm de toate cîte pot

să înobileze, să crească și să înalțe.

Harul de care creștinul se poate împărtăși, este pus la dispoziție în vederea mîntuirii, a viețuirii cu Isus Hristos, Cel trimis spre a lucra această mîntuire. Harul este marea iubire a lui Dumnezeu descoperită în Hristos, și care cuprinde sub mantia înobilatoare pe cel care se prinde de meritele jertfei Domnului Hristos.

Hristos înălțat trebuie să fie văzut în rodnicia Sa lucrare ca Miel înjunghiat, șezînd pe tron

V. FLORESCU

pentru a împărți binecuvîntările neprețuitului legămînt, avantajii pentru care El muri ca să le răscumpere pentru fiecare crede în El. Ioan nu putea exprima această iubire în cuvinte; era prea adîncă, prea largă; el îndemnă pe creștini să o privească. „Evanghelia harului Său urma să fie dată bisericii în cuvinte clare și lămurite, pentru ca să nu se mai spună că Adventiștii de Ziua a șaptea vorbesc despre lege și tot despre lege, însă nu învață despre și nu cred în Hristos“.

Harul ce exprimă marea bunătate a lui Dumnezeu îmbracă în conținutul său o mare parte din elementele neprihănirii lui Hristos, de care credinciosul trebuie să se facă părtaș în vederea dobîndirii ca sfîrșit al sfințirii: mîntuirea. Căci harul, departe de a fi un acoperămînt al unei vieți în nelegiuire sau o ștergere fără de nici o condiție a unei asemenea vieți, este imboldul spre o așezare a credinciosului pe o treaptă mai înaltă a vieții sale morale, bucurîndu-se, ca supus al harului, de tot ce poate să innobileze, să crească și să înalțe.

Părtășia de acest har este făcută posibilă prin Isus Hristos, „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus“. Efes. 2, 7. Urmează deci că acest har, în plinătatea bogăției bunătății Lui, trebuie să fie învederat de creștin ca o priveliște pentru toți cei din jur, și aceasta este tocmai ceea ce spune apostolul Pavel: „Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai sîntem sub Lege și sub har?“ Și apostolul însuși răspunde în mod hotărît: „Nicidecum“! învederînd cu prisosință faptul că

harul este o înaintare în viața credinciosului, avînd „ca rod sfințirea“. Rom. 6, 15, 22.

Harul este în lege și legea este în har, căci în definitiv ce altă lucrare face legea decît aceea de a arăta păcătosului starea lui și a-l convinge că trebuie să caute o îndreptare, o posibilitate de liberare de vina din trecut și de dobîndirea unei puteri pentru o viață nouă de aci înainte. Legea mină pe credincios a se face părtaș de harul ce-i este oferit în Hristos, fără însă ca această părtășie a harului să-l scutească de împlinirea legii, ba dimpotrivă, trăirea sub auspiciile harului face să se învedereze măreția și frumusețea legii, căci „Hristos nu micșorează pretențiile Legii. În cuvinte clare El arată, că ascultarea față de Lege este condiția pentru viața veșnică — aceeași condiție care s-a pus lui Adam înaintea căderii sale. Domnul nu așteaptă astăzi mai puțin decît a așteptat odinioară în Paradis, adică deplină ascultare și o dreptate neprihănită. În Noul Testament, legămîntul harului cere credinciosului tot atît de mult cît i-a cerut și în Eden — adică deplină armonie cu Legea lui Dumnezeu, care este sfîntă, bună și dreaptă.“

Dacă harul pe care Isus îl împarte este o revărsare de bunătate, o favoare arătată, el este însă și o forță biruitoare, un impuls nobil, generator de fapte nobile, un izvor de apă vie ce curăță, împospătează și dă puteri. Cel care pretinde asupra-și harul lui Hristos, poziția aceea de plăcută armonie a conviețuirii cu El, odată cu încrederea, cinstea, favoarea, ce acest har i le acordă, trebuie să-și dea seama că se cere din partea lui o ridicare la înălți-

mea Celui care i-a acordat această cinste și favoare.

În a doua epistolă adresată de apostolul Petru celor care dobîndiseră „o credință de același preț“ cu a sa, apostolul prezintă planul lui Dumnezeu pentru dezvoltarea caracterului. El scrie:

„Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești.

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos“, 2 Petru 1, 2—8.

Aceste cuvinte sînt pline de învățătură pentru creștin și-i descoperă cheia biruinții în viața de credință. Apostolul înfățișează credincioșilor scara progresului creștin, a cărui fiecare treaptă reprezintă înaintarea în cunoașterea lui Dumnezeu și în urcarea căreia nu este nici un loc de poposire. Credința, fapta, cunoștința, înfrînarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați și iubirea de oameni sînt treptele scării. Sîntem mîntuiți urcînd treaptă după treaptă, sînd pas cu pas pînă la măsura idealului lui Hristos pentru noi. În felul

terea lui Dumnezeu de a mintui se întărise cu trecerea anilor. Timp de mulți ani Petru stăruise asupra credincioșilor în ce privește nevoia unei continue creșteri în har și în cunoașterea adevărului.

Continuu crescînd în cunoașterea lui Dumnezeu, copiii Săi pot înainta din putere în putere, din înălțime în înălțime, adăugînd har după har și dezvăluînd că au un izvor al puterii sus în ceruri, pînă ce prin „tăria slavei Lui“, ei sînt învredniciți să aibă „parte de moștenirea sfinților în lumină“. Col. 1, 11, 12.

Întîlnim cu toții atîtea exemple minunate de căminuri ferice în adevăratul sens al cuvîntului... și totuși în plinătatea legii.

Ceea ce planează asupra unor asemenea căminuri nu este altceva decît iubirea profundă, mare și măreață ce soții și-o manifestă unul față de celălalt, atunci cînd sînt întreolaltă dar cu și mai mare valoare cînd nu sînt împreună.

Bunătatea, favoarea, încrederea, bunăvoința, iubirea ce unul din soți revarsă cu îmbelșugare asupra celuilalt alcătuiește pentru acesta forța constringătoare plină de recunoștință ce-l stăpînește și-i mină acțiunile vieții spre a nu aduce vreo întristare. Și cu cît această influență este mai întinsă, mai cuprinzătoare a tuturor momentelor din viață, cu atît această viață este mai atentă la toate preceptele legii; numai că acestea se împlinesc atît de reflex încît nici nu-și dau seama, deoarece iubirea este împlinirea legii. Dar tocmai această împlinire reflexă a legii, dă farmecul cel mai minunat, puțîndu-se spune că soții nu mai trăiesc sub imperiul unor legi ale căsniciei ci sub splen-

acesta El s-a făcut pentru noi înțelepciune, îndreptățire, sfințire și mîntuire.

Dumnezeu a chemat pe credincioșii Săi la slavă și virtute, și acestea se vor dovedi în viața tuturor acelor care cu adevărat sînt în legătură cu El. Ajunși părtași ai darului ceresc, ei trebuie să meargă spre desăvîrșire, fiind „păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință“. 1 Petru 1, 5. Este slava lui Dumnezeu ca să dea meritele Sale copiilor Săi. El dorește să vadă pe credincioși atingînd culmile cele mai înalte.

Nimeni nu ar trebui să rămîna în urmă de a atinge, în sfera lui, desăvîrșirea caracterului creștin. Prin sacrificiul lui Hristos, s-a făcut posibil pentru credincios să primească toate lucrurile care aparțin vieții și evlaviei.

Înainte credinciosului este pusă minunata posibilitate de a fi asemenea lui Hristos. Sfințenia pe care cuvîntul lui Dumnezeu declară că el trebuie să o aibă înainte de a fi mîntuit, este rezultatul lucrării harului divin.

Apostolul Petru avusese o lungă experiență în lucrările lui Dumnezeu. Credința sa în pu-

doarea harului iubirii întreolaltă „care nu face rău nimănui“.

Am vizitat odată pe un distins și bun prieten... un farmacist. L-am găsit în farmacie pregătind o rețetă complicată. În față îi stăteau diferite borcane și sticle cu numiri în limba lui Esculap, conținând medicamente felurite. Deși din toate borcanele și sticlele avea să pună cite ceva, din unele doar o picătură sau două, totuși nu le folosea de-a valma. La un moment dat l-am surprins cum își retrage mâna de la o sticlă, ia un borcan cu o substanță și apoi revine la sticlă. Curios să aflu taina, mi-a explicat că farmacia își are taina legilor ei, legile chimiei, legile amestecului, care trebuie respectate cu multă strictețe, dacă vrei ca rețeta să reușească și medicamentul să-și atingă scopul spre deplina însănătoșire a bolnavului.

Cinstea aceasta, favoarea, încrederea aceasta de a fi mînuitor al leacurilor alcătuia pentru mult priceputul meu prieten, o îndatorire de onoare de a nu se abate cîtuși de puțin de la legile care numai aplicate în totul puteau asigura succesul preparării rețetei. Este adevărat că în mișcările amicului meu farmacist n-am văzut nici o înrobire față de unele legi, temîndu-se să nu le calce, ci acestea de acum făceau parte integrantă din ființa lui, împlinirea lor fiind ceva natural, lucru firesc pentru el.

La fel, apostolul Pavel, cînd conchide că ajungerea la sfințire se lucrează prin har, lămurește în epistolele sale că acest har, această mare bunătate arătată de Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus trezește la viață acel nobil imbold spre tot ce este rodire în vederea neprihănirii, făcînd din păzirea dreptelor și bu-

nelor precepte ale legii nu un jug înrobitor ci o desfătare.

„Noi ar trebui să avem un spirit al progresării. Trebuie continuu să ne păzim contra primejdiei de a fi ficși în vederile, simțimintele și acțiunile noastre. Energia, laolaltă cu răbdarea și rîvna, și echilibrată de înțelepciune, este lucrarea de care are nevoie fiecare creștin. Fiecare din noi are nevoie de o nouă și vie experiență în viața divină pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Nici o măsură de experiență din trecut nu va fi îndestulătoare pentru prezent. Pentru a fi biruitori trebuie să avem zilnic, har și puteri proaspete“.

Harul acesta pe care-l dă Dumnezeu nu este asemenea indulgențelor ce puteau fi cumpărate mereu și mereu, dînd absolvire de nelegiuirile săvîrșite. Harul ce-l dă Hristos, odată cu iertarea pe care o aduce prin singele și meritele Sale, este în stare să aducă o completă curățire lăuntrică și aduce cea forță lucrătoare ce dă putere sufletului pentru a rămîne în curăția gîndului și faptei. Harul lucrează în inimă această curăție schimbînd-o cu totul, și această

transformare de caracter pe care o produce harul este mărturia unei lăuntrice locuiri a lui Hristos. „Spiritul lui Dumnezeu dă naștere vieții celei noi în suflet, aducînd gîndurile și dorințele în ascultare de voia lui Hristos; și omul din lăuntru este reînnoit după chipul lui Dumnezeu, dezvoltînd că mîntuitoarea putere a harului poate face ca un caracter defectuos să se dezvolte simetric și plin de rodnicie. Și atunci, sub influența și puterea acestui har mîntuitor, inima ajunge asemenea unui rîu care curge continuu, adîncindu-se și lățindu-se, pînă ce apele sale dătătoare de viață se răspîndesc pretutindeni, în drumul lor înainte în cîntec și lăsînd în urmă numai verdeață și rodire.

„Harul lui Dumnezeu suflă prin cămările sufletului și fiecare parte a lui trebuie curățită de Spiritul lui Dumnezeu. Neorînduiala și dezordinea în datoriile noastre de creștini vor conduce la păzirea unei forme de evlavie în mărturisirea credinței, pierzîndu-se realitatea. N-ai nevoie de har pentru mâine. Să te ocupi numai de ziua de azi. Chiar și Domnul Hristos în timpul vieții

Sale pămîntești a căutat pe Tatăl Său spre a primi noi măsuri de har necesar.

„Gîndurile, viața noastră interioară să fie în așa fel încît să nu vă fie rușine a da ochi cu cele scrise, în ziua lui Dumnezeu. Dacă viața interioară a multora le-ar fi pusă în față, ei nu ar mai pretinde că sînt creștini. Ei nu cresc în har. Cînd harul lui Dumnezeu domnește înlăuntrul nostru, sufletul va fi înconjurat cu o atmosferă de iubire ca a lui Hristos, o atmosferă ce va însufleți pe cei care o respiră. Dacă nu e o creștere continuă în har, vom fi lipsiți de cuvinte potrivite la timp de nevoie. Stați de vorbă cu propria voastră inimă, și apoi stați de vorbă cu Dumnezeu“.

După cum am putut înțelege din cele arătate pînă aci, harul nu este cîtuși de puțin o simplă iertare de relele săvîrșite, o favoare ce continuu este acordată de Domnul Isus fără nici o condiție, fără nici o obligație din partea celui ce a fost iertat. „Du-te și nu mai păcătuiră“, sînt cuvintele Domnului Isus ce arată rolul și rostul harului în viața credinciosului. Cel iertat, cel^{*} asupra căruia harul și-a întins stăpînirea este cel care, așa cum am mai spus face din împlinirea percepțelor legii un colier de preț în jurul gîtului său. Nu rob legii, ci trăind în împărăția harului sub aspiciile ei, un măreț împlinitor al legii, pe care însuși Isus nu a venit s-o desființeze ci s-o îplinească în splen-

doarea ei iar nu în încătușarea la care o aduseseră rabinii.

Revărsarea Duhului Sfînt sub forma ploii timpurii sau tîrzii este strîns legată de primirea harului. Or, cum această revărsare a Duhului înseamnă ridicarea la treapta cea mai înaltă a trăirii practice a vieții de cre-

PSALMUL 15

Cine locuie-va, Doamne
În al Tău cort minunat ?
Cine ăare locuie-va
Pe-al Tău munte sfînt, curat ?
Cel ce umblă în dreptate,
Cel ce face voia Lui
Și din inimă grăiește
Adevărul orișicui.
Acel om nu clevețește ;
Semenului, rău nu-i face ;
Cu ocări el nu improscă,
Ci cu toți trăiește-n pace.
Celor ce se tem de Domnul
El le dă o cinste mare,
Cu dispreț se uită numai
La cei vrednici de mustrare.
De se-ntimplă vreodată
Să rosteasc-un jurămint,
Chiar în paguba lui, totuși
El respectă-al său cuvînt.
Cu dobîndă nu-și dă banii,
Nici cînd mită el nu ia...
Cel ce-asemenea lui umblă
În veci nu s-o clătina.

R. Artinian

dință, exemplificată în datoriile zilnice, revărsarea harului în plinătatea lui, ce este sinonimă revărsării Duhului Sfînt, înseamnă și ea aceeași treaptă înaltă de viațuire creștină.

Cît de precis ne este arătată această legătură dintre har și

revărsarea Duhului Sfînt în următoarele cuvinte :

„Mulți nu au ajuns să primească ploaia timpurie. Ei nu au dobîndit toate foloasele pe care Dumnezeu le rînduise pentru ei pe calea aceasta. Ei speră ca lipsa să fie împlinită prin ploaia tîrzie. Cînd se va revărsa cea mai bogată îmbelșugare a harului, ei se gîndesc să-și deschidă inimile spre a-l primi. Ei săvîrșesc o grozavă greșală. Lucrarea pe care Dumnezeu a început-o prin dăruirea luminii și cunoștinței, trebuie dusă mai departe. Fiecare ins trebuie să-și dea seama de lipsa sa. Inima trebuie golită de orice mînjitură și curățită pentru locuirea Spiritului. Prin mărturisirea și lepădarea păcatului, prin serioasă rugăciune și consacrarea lor față de Dumnezeu, se pregătiră primii ucenici pentru revărsarea Spiritului Sfînt în ziua de Rusalii. Aceeași lucrare, numai că într-o măsură mai mare, trebuie făcută acum. Dar nu trebuie să se neglijeze cîtuș de puțin harul înfățișat prin ploaia timpurie. Numai cei care trăiesc după lumina pe care o au, vor primi o mai mare lumină. Dacă nu înainteăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine în viață, nu vom recunoaște manifestările Spiritului Sfînt în ploaia tîrzie. Ea poate cădea în inimile din jurul nostru, însă noi nici nu ne vom da seama și nici nu o vom primi. Har divin este necesar la început, har divin la fiecă pas de înaintare, și numai harul divin poate desăvîrși lucrarea. Nu

este locul să stăm într-o atitudine nepăsătoare. Niciodată nu trebuie să încetăm eforturile. Dacă nu progresăm, dacă nu ne așezăm în poziția de a primi ploaia timpurie cât și cea târzie, răspunderea stă la pragul ușii noastre“.

Inseamnă deci că rămânerea sub har este în viața creștină, experiența revărsării mai întâi a „ploii timpurii“, și apoi a „ploii

De aceea, creștinul care își pretinde harul lui Dumnezeu, care vrea ca acesta să-i fie acordat în plinătatea lui, trebuie să fie conștient că rămânerea sub har este rămânerea sub mîna olarului spre a face din viață un vas frumos, un vas de cinste.

Evangelia harului este evanghelia jertfei Domnului Hristos, dezvăluirea meritelor Sale acordate cu mîna largă credincioșilor,

dar în același timp este și experiența revărsării Duhului Sfînt, acel stadiu de înobilare, topire și curățire a aurului și argintului (Mal. 3, 3), ajuns liber de orice i-ar umbri strălucirea.

Viața de har este acea epistolă „cunoscută și citită de toți oamenii“ (2 Cor. 3, 2) dovedită de folos în mijlocul semenilor, prinsă în tot ce este bine și frumos, pătrunsă de simțul binelui

„DE ACEEA, DAȚI-VĂ ȘI VOI TOATE SILINȚELE CA SĂ UNIȚI CU CREDINȚA VOASTRĂ FAPTA; CU FAPTA, CUNOȘTINȚA, CU CUNOȘTINȚA, ÎNFRÎNAREA; CU ÎNFRÎNAREA, RĂBDAREA; CU RĂBDAREA, EVLAVIA; CU EVLAVIA, DRAGOSTEA DE FRAȚI; CU DRAGOSTEA DE FRAȚII, IUBIREA DE OAMENI“.

2 PETRU 1 5-7

tîrzii“ a Spiritului Sfînt, o înzestrare cu plinătatea darurilor lui de virtuți înobilatoare a vieții trăită în mijlocul oamenilor.

Dacă pe de o parte harul lucrează sfințirea, neprihănirea, ultima atingere desăvîrșitoare a nemuririi, prin care credinciosul, prin bunătatea lui Dumnezeu este îndrituit la nemurire, el este și o forță biruitoare asupra a oricui este pîngăritor, un impuls spre urcarea treptelor luminoase potrivit îndemnului apostolului Pavel: „Alergați în așa fel ca să căpătați premiul“.

Dumnezeu are o îmbelșugare de har și putere ce așteaptă să fie cerută. Tainele harului vor fi dezvăluite înaintea noastră.

laolaltă a tuturor celor de o glie, pentru a cărei înaintare și bună prosperare nu-și precupețește nici o osteneală.

Viața de har nu este o viață de huzur și de purtare pe un car de roze, ci este punerea mîna cu stăruință și rîvnă la înfăptuirea celor mai îndrăznețe fapte, înșorînd drumul pașilor generațiilor ce vin după noi prin croirea de drumuri luminoase.

Părtășia harului este părtășia a tot ce este nobil, curat și cinstit. Pe cărarea acestei părtășii a harului se vor găsi exemple minunate și nenumărate de ce înseamnă a duce o viață cu adevărat de folos pentru cei din preajmă, alături de toți și prinsă de toți.

ISUS

★
N
Ă
D
E
J
D
E
A
C
R
E
Ș
T
I
N
U
L
U
I
★

Cine va plăti datoria pe care sârmanul păcătos o are față de Domnul Hristos? Nu stă în puterea păcătosului să facă aceasta. El n-are nici o nădejde și este cu totul lipsit.

Apostolul Pavel scrie în epistola sa către Efeseni: Aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos... dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați lepădați, ați fost apropiați prin singele lui Hristos. Căci El este pacea noastră". Efes. 2, 13-14.

A-tot cuprinzătoarea inimă a lui Dumnezeu a fost mișcată de o dragoste duioasă care-L mină să facă o jertfă mare și supremă: anume să dea pe singurul Său Fiu să moară pentru păcatele lumii. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică". Ioan 3, 16.

Acesta a fost cel mai mare dar pe care-l putu face Dum-

★
R. PAULINI
★

nezeu. Într-adevăr, a fost așa de mare încît în scopul său cuprinse oricare alt dar.

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" Rom. 8, 32.

Și așa iată că există nădejde, și această nădejde s-a făcut cu

putință prin jertfa Domnului Isus. Moartea Sa plătește osînda călcărilor de lege ale creștinului pocăit. În adevăr, iubirea lui Dumnezeu este mare.

Dar cum va găsi liberare de păcat cel care caută pacea și iertarea de la Domnul Hristos? Spiritul lui Dumnezeu a adus convingere în inima sa, însă nu există decît o singură cale spre a scăpa de păcat, și aceasta este prin mărturisire. Păcătosul trebuie să-și recunoască fărădelegile. Ei trebuie să-și mărturisească păcatul față de Dumnezeu și răutățile pe care le-a săvîrșit față de semenii săi; căci iată cuvîntul ce ne este adresat prin descoperire divină:

„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare“. Prov. 28, 13.

Pentru ca această mărturisire să fie primită de Dumnezeu, trebuie făcută cu o sinceră zdrobire de inimă. În cuvîntul lui Dumnezeu sînt scoase în evidență două feluri de întristări, anume întristarea lumii și întristarea după voia lui Dumnezeu. Cel care caută pe Hristos trebuie să vină în spiritul întristării după voia lui Dumnezeu. Apostolul scrisese bisericii din Corint. Epistola sa le produsese o mare întristare în inimă. În cea de a doua epistolă a sa el se referă la această experiență:

„Acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu, ca să n-aveți nicio pagubă din partea noastră. În adevăr, cînd întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mîntuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe cînd întristarea lumii aduce

moartea. Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frămîntare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce minie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce rîvnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sinteți curați în privința aceasta“. 2 Cor. 7, 9-11.

Întristarea după voia lui Dumnezeu este contrară acesteia. Ea conduce pe creștin la o adîncă regretare a relei sale umblări, chiar dacă răul săvîrșit este cunoscut numai de el și Dumnezeu. El nu este întristat numai pentru păcatele vădite în viața sa, ci este întristat și pentru motivele și pornirile rele ce au pus stăpînire pe inima lui, și care l-au mînat la aceste păcate.

Atunci cînd creștinul aduce în mărturisirea sa acest spirit al sincerei pocăințe, Dumnezeu aude și răspunde, și El dovedește față de păcătos, harul Său iertător.

Putem lua o bună învățătură din împlinirea a doi băieți care se jucau împreună într-o după amiază. Nu a durat mult după ce băiețelul mai mare întristă pe tovarășul său de joacă, și acesta îl părăsi și stătu la o parte. După o vreme băiețelul mai mare obosi jucîndu-se singur și cerînd tovarășului său de joacă să vină înapoi zise: „Îmi pare rău“. Însă răspunsul veni: „Dar ce fel de părere de rău? De felul acela că n-ai să mai faci niciodată?“ În adevăr, cel care se pocăiește trebuie să aibă o așa părere de rău, să fie atît de întristat din pricina celor ce le-a făcut încît să nu le mai repete niciodată. „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare“. Prov. 28, 13.

Adevărata întristare pentru păcat va conduce la o mărturisire precisă. Creștinul pocăit va recunoaște pe nume păcatul său de care s-a făcut vinovat. Unii încearcă să-și ușureze conștiințele mărturisind într-un sens general, prin recunoașterea că sînt păcătoși, însă ei nu merg la rădăcina răului în experiența creștină. Lucrul acesta ei nu-l pot face, și ca urmare nici nu primesc ușurare.

Se spune că odată un mare pretins creștin jignise pe o tînră. Cineva i s-a adresat arătîndu-i că este de datoria sa să caute îndreptarea ofensei și să ajungă la pace. Dar îngîmfatul pretins creștin îl întîmpină cu un hotărît refuz. El zise: „Oare crezi că eu, în poziția pe care o ocup, am să mă umilesc în fața acestei tinere? Trebuie să-mi păstrez demnitatea“. Și spre paguba lui, stăruî în refuzul său.

Păcatul apleacă și umilește pe păcătos. Dar nu este nimic așa de nobil în toată lumea decît a-ți mărturisi greșeala și a îndrepta răul făcut. Lucrul acesta în loc să scadă demnitatea cuiva, i-o înalță în prețuirea din partea lui Dumnezeu și a oamenilor.

„Adevărata mărturisire este întotdeauna precisă și recunoaște păcatele pe nume... Orice mărturisire trebuie să fie definită și la punct, recunoscînd pe nume păcatele de care te-ai făcut vinovat“.

Se spune că marele evanghelist J. Wesley avu odată o neînțelegere cu J. Bradford, tovarășul său de călătorie timp de mulți ani; și ei socotiră să se despartă. S-au dus la culcare, fiecare neclintit în hotărîrea

(Continuare în pag. 18-a)

Pentru cei care au credință nu ar trebui niciodată să se ridice vreo îndoială cu privire la fapte, căci credința însăși lucrează, și cel care o are neapărat trebuie să facă fapte. Este cu neputință să ai credință și să nu dai pe față fapte. Vorbind despre neprihănirea creștinului, apostolul Pavel spune că în Isus Hristos nu are preț decât „credința care lucrează prin dragoste”. Gal. 5, 6. Această credință fiind un principiu viu, nu poate exista fără să lucreze. Și cum credința vine de la Dumnezeu, singurele fapte pe care le poate săvârși sînt faptele lui Dumnezeu.

De aceea, tot ce s-ar împodobi cu numele de credință, dar care nu săvîrșește mîntuirea celui care o posedă, și care nu produce față de el lucrările lui Dumnezeu, nu este credință, ci o înșelăciune care nu aduce după sine nici har în inimă, nici putere în viață. Ea este moartă; cel care o posedă este încă mort în greșelile sale și evlavia lui nu este decât o formă lipsită de orice putere; ca urmare, ea nu este decât un formalism mort.

Dar pe de altă parte, credința care este din Dumnezeu, care vine din Cuvîntul lui Dumnezeu, și care aduce pe Hristos în inimă și îl face să strălucească în viață — această credință este cea adevărată, aceea care, numai prin Hristos Isus, trăiește și lucrează în cel care o posedă.

Hristos însuși locuind în noi; „Hristos în voi nădejdea slavei”; „Dumnezeu cu noi”; „Dumnezeu dovedit în trup”

H R I S T O S Î N N O I

acum, azi, în trupul nostru prin credința în Isus Hristos; iată singura credință vie. „Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu”. 1 Ioan 4, 2.

De aceea „pe voi înșivă încercați-vă dacă sînteți în credință. Pe voi înșivă cercați-vă”. 2 Cor. 13, 5.

Lucrul acesta Domnul l-a dorit încă de cînd a intrat păcatul în lume. Același lucru îl dorește și astăzi. Aceasta este învătătura capitală pe care El s-a străduit s-o întipărească lui Israel încă din momentul ieșirii lui din Egipt. Cînd Moise i-a spus: „Iată, Tu îmi zici: 'Du pe poporul acesta!' Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine”, Domnul nu-i făcu cunoscut pe cine va trimite cu el, și nici nu spuse că va trimite pe cineva. Dar Domnul spuse: „Voi merge Eu însumi cu tine”. Exod 33, 12, 14.

În loc să trimeată pe cineva cu noi, Domnul vine El însuși. Este de mai mare preț a avea cu noi chiar pe Domnul decât pe oricine altul, chiar dacă acesta ar fi un personaj trimis

de Domnul. Dar aceasta este în mod vădit o dovadă a marelui bunătăți a Domnului. El însuși vrea să meargă cu noi. El însuși vrea să fie cu noi; aceasta este dorința arzătoare a sufletului Său.

Este adevărat că Dumnezeu a trimis pe Isus, Fiul Său unic; dar aceasta numai pentru a putea veni la noi și a ne însoți neîncetat. El este „Dumnezeu cu noi”. Intrînd pe calea păcatului s-a produs despărțirea de Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu vrea încă să fie laolaltă cu cel care acceptă cărările Sale. Însă în starea de păcat, ar fi fost cu neputință pentru careva să suporte strălucirea slavei Celui Preaînalt. De aceea a venit Isus la noi și S-a făcut asemenea nouă, învăluind slava Sa transcendentă prin trupul omenesc, așa încît Dumnezeu să poată fi Dumnezeu cu noi. El S-a coborît pe sine pentru a lua chipul și ființa noastră, așa încît în iubirea și dragostea Sa, Tatăl să poată veni la noi așa cum este; și ca noi să-l putem cunoaște pe El adevăratul Dumnezeu, și să fim în Cel care este Adevărat: în Fiul Său Isus Hristos, care este adevăratul Dumnezeu și viața veșnică.

Singură prezența lui Dumnezeu în noi ne poate despărți de păcat, curățindu-ne spre o viață neprihănită. Pentru aceasta El se dădu pe sine însuși pentru noi alegîndu-Și drept locuință făptura creștinului.

C. ADV.

Roada Duhului, dimpotrivă, este : dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincoșia, blîndețea, înfrînarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sînt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pămîntească împreună cu patimile și poftele ei.“ Gal. 5, 22—24.

Cei care ajung făpturi noi în Hristos Isus, aceia dau pe față roadele Spiritului : „Iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, inimă bună, credință, blîndețe, înfrînare“. Gal. 5, 22—23. Ei nu-și vor mai dori pe viitor plăcerile de mai înainte : ci — prin credința în Fiul lui Dumnezeu — vor călca de aproape pe urmele Lui, dînd pe față caracterul Său și curățindu-se pe sine, după cum Acela curat este. Lucrurile și faptele pe care înainte le urau, acum au plăcere de ele ; și cele iubite altădată, acum le sînt urite de tot. Cei îngîmfați și încrezuți în sine se fac acum blînzi și umili cu inima. Creștinul adevărat nu va căuta „podoaba cea din afară“, ci pe „omul ascuns al inimii, în nepieritoarea podoabă a Spiritului blînd și liniștit, care este de mult preț înaintea lui Dumnezeu“ 1 Petru 3, 3.4.

Nu există dovadă de adevărată pocăință, dacă nu se văd fapte de schimbare a inimii și îndreptarea vieții. Dacă își îndeplinește făgăduințele, dacă dă înapoi ce a răpit, dacă își recunoaște și mărturisește păcatele, dacă iubește pe Dumnezeu și pe

semenii lui, păcătosul poate fi sigur atunci că a trecut din moarte la viață.

Cînd noi, venim la Hristos și ne împărtășim cu harul Său iertător, atunci inima noastră se umple de iubire. Atunci fiecare sarcină ni se pare ușoară, căci Hristos zice : „Jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară“ Mat. 11, 30. Împlinirea datoriei ajunge atunci o bucurie, iar jertfele și sarcinile o plăcere. Cărarea cea pînă aici învăluită în întuneric ajunge acum luminată de razele strălucite ale Soarelui Dreptății.

Frumusețea plăcută a caracterului lui Hristos se dă pe față în urmașii Săi. Pentru El era o plăcere să facă voia lui Dumnezeu. Iubirea față de Dumnezeu și zelul pentru mărirea Lui, acestea erau motivele hotărîtoare în viața și faptele Mîntui-

torului. Iubirea preamărea și înnobila faptele Lui. „Noi iubim, pentru că El cel dintîi ne-a iubit“. 1 Ioan 4, 19. În inima reînnoită prin harul lui Dumnezeu, iubirea este principiul și regula oricărei acțiuni. Ea transformă caracterul, stăpînește și conduce impulsunile sau pornirile, înfrînează patimile, învinge dușmănia și înobilează toate simțămintele. Această iubire, cultivată în inima noastră, face viața dulce și plăcută, și exercită o influență de curățire și înobilare în jurul nostru.

Adevărata supunere față de Dumnezeu nu stă numai în admiterea de formă a poruncilor Sale, ci în păzirea lor din iubire. Legea este expresia fidelă a naturii lui Dumnezeu; ea este întruparea marelui principiu al iubirii, și de aceea este temelia stăpînirii și guvernării Sale în cer și pe pămînt. Dacă inimile noastre au fost înobilate și înnoite după chipul lui Dumnezeu, dacă iubirea divină a fost pusă în inima noastră, atunci vom da pe față și vom practica Legea lui Dumnezeu în viața noastră. Cînd iubirea este sădită ca principiu divin în inima omului, și acesta este astfel înnoit după chipul Celui care l-a creat pe el : atunci este împlinită făgăduința noului legămînt, care zice : „Eu voi pune legile Mele în inima lor și le voi scrie în cugetele lor“ Ebr. 10, 16. Iar, dacă Legea este scrisă în inimă, ea va influența și va modela viața.

C. Adv.

ROADELE

S
P
I
R
I
T
U
L
U
I

„NEPRIHĂNIREA PRIN CREDINȚĂ”

— O VIAȚĂ NOUĂ ÎN ISUS HRISTOS —

Cînd păcătosul intră prin ușa credinței în viața cea nouă în Hristos Isus, el constată nu numai că a fost iertat de călcarea legii, dar că s-a prevăzut și restabilirea deplină și completă a lui din punct de vedere al mîntuirii. Ba mai mult, există în Hristos asigurarea menținerii a ceea ce a fost restabilit în felul vieții lui de credință.

Întreaga istorie a răscumpărării este înfățișată limpede în următoarele afirmații ale penei inspirației :

„Prin Hristos, este asigurată pentru om atît restatornicirea cît și împăcarea. Peste prăpastia făcută de păcat s-a aruncat un pod prin crucea Golgotei. Un deplin și complet preț de răscumpărare a fost plătit de Isus, datorită căruia păcătosul este iertat și dreptatea legii menținută. Toți care cred că Hristos este jertfa ispășitoare pot veni și primi iertare pentru păcatele lor ; căci prin meritul lui Hristos s-a deschis calea de legătură între Dumnezeu și om. Dumnezeu mă poate primi ca pe copilul Său, și eu îl pot pretinde și mă pot bucura în El ca iubitorul meu Tată.

„Noi trebuie să ne concentrăm nădejtile pentru cer numai în Hristos, deoarece El este înlocuitorul și chezașia noastră. Noi am călcat legea lui Dumnezeu, și prin faptele legii nu va fi niciun om îndreptățit. Cele mai bune eforturi ce stau în puterea creștinului a le săvîrși sînt fără valoare să întîmpine sfînta și dreapta lege pe care el a călcat-o ; însă prin credința în Hristos el poate pretinde neprihănirea Fiului lui Dumnezeu ca îndestulătoare.

„Hristos împlini cerințele legii în natura Sa omenească, El purtă blestemul legii în locul păcătosului, făcu ispășire pentru el, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața

veșnică. Credința cea adevărată însușește neprihănirea lui Hristos, și păcătosul este adus a fi biruitor împreună cu Hristos, căci el este făcut părtaș naturii dumnezeiești și astfel dumnezeirea și omenescul sînt contopite.”

Să recapitulăm cu atenție aceste afirmații care dezvăluie minții credinciosului cele mai sublime fapte ale Evangheliei Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos !

1. Restatornicirea deplină și completă a vieții de credință este rînduită pentru păcătoși. Jertfa ispășitoare a lui Hristos pe cruce nu a făcut cu puțință numai împăcarea cu Dumnezeu, ci, fiecărui păcătos care ar alege să primească oferirea i-a făcut posibil restatornicirea în poziția de slavă a lui Adam înainte de păcătuire.

2. Peste marea prăpastie făcută prin păcat, care ne desparte atît de mult de Dumnezeu și cer, a fost aruncat un pod prin crucea Golgotei. Ce pricină de laudă și proslăvire !

3. Marea problemă a iertării păcătosului și în același timp menținerea dreptății sfîntei legi a lui Dumnezeu, a fost rezolvată. Hristos deveni înlocuitorul nostru. El ne luă locul, și astfel răscumpără pe credincioși de sub osîndă și moarte.

4. Prin jertfa ispășitoare, Hristos deschise calea de legătură între Dumnezeu și credinciosul pocăit, pentru ca acum noi să putem veni la El și să primim iertare, curățire și mîntuire de orice păcat.

5. Deoarece numai Hristos deveni înlocuitorul și chezașia noastră, toate nădejtile noastre ca creștini în ce privește mîntuirea sînt concentrate în El. Nu există un alt nume, sau o altă cale.

6. Deoarece legea a fost călcată, credinciosul nu poate fi îndreptățit prin faptele legii, dar prin credința în Hristos, credinciosul poate pretinde neprihănirea lui Hristos ca a tot îndestulătoare.

7. Insușindu-ne neprihănirea lui Hristos prin credință, noi sîntem făcuți biruitori împreună cu Hristos, și astfel devenim părtași ai naturii divine.

8. Încercînd să atingem cerul prin faptele legii, credincioșii încearcă imposibilul.

9. În timp ce nu putem fi mîntuiți fără ascultare, această ascultare nu poate fi de la noi înșine. Trebuie ca ascultarea lui Hristos să lucreze în și prin noi, aducîndu-ne să vrem și să făptuim după plăcerea Lui.

Neprihănirea, în înțelesul ei deplin, este cuprinsă în următoarea definiție :

„Neprihănirea prin care sîntem îndreptății este atribuită (socotită în seamă). Neprihănirea prin care sîntem sfîntiți este acordată. Prima este titlul nostru pentru cer, a doua este destoinicia noastră pentru cer”.

Neprihănirea atribuită, prin care credinciosul este scutit de vină, este temeiul pe care este revărsată neprihănirea acordată, care sfîntește mersul vieții, și asigură „destoinicia noastră pentru cer”, deoarece Hristos S-a făcut jertfa și chezașia noastră. El S-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. Prin credința în numele Său, El ne atribuie neprihănirea Sa, și ea devine un principiu viu în viața noastră.

Pocăința în care nu se vede schimbare, nu este adevărată. Dreptatea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatul nemărturisit și nepărăsit.

Hristos ne atribuie caracterul Său nepătat, și ne înfățișează pe Tatăl în curățenia Lui. Sînt mulți care gîndesc că este cu neputință a scăpa de sub puterea păcatului, însă făgăduința este că noi putem fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu. Noi tindem prea jos. Țința este mult mai sus.

Hristos este Marele nostru Preot în ceruri, El mijlocește și face ispășire pentru credincioșii Săi care cred în El. Prin atribuita Sa neprihănire, ei sînt primiți de Dumnezeu ca unii care vădesc lumii că recunosc supunerea față de Dumnezeu, prin păzirea tuturor poruncilor Sale.

„În religia lui Hristos este o influență reinnoitoare ce transformă întreaga ființă ridicînd pe om deasupra oricărui viciu degradant și mîrșav și înălțînd cugetele și dorințele către Dumnezeu și cer. Legat de Cel Nemărginit credinciosul este făcut părtaș al firii dumnezeiești. Asupra lui săgețile celui rău nu au nici un efect; deoarece el este îmbrăcat în completa armură a neprihănirii lui Hristos“.

Neprihănirea lăuntrică este mărturisită de neprihănirea exterioară. Cel care are neprihănire lăuntrică nu este descurajat și nepăsător ci zi de zi el crește întru asemănarea lui Hristos mergînd din tărie în tărie. Cel care este sfințit prin adevăr va fi stăpîn pe sine, și va păși pe urmele lui Hristos pînă ce harul se pierde în slavă.

Cînd primim pe Hristos, faptele bune vor apare ca rodnică dovadă că ne găsim pe calea vieții, că Hristos este calea noastră și că noi călcăm pe calea ce duce la cer. Cînd sîntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, nu vom avea gust de păcat; căci Hristos va lucra prin noi. S-ar putea să greșim, dar vom urî păcatul care pricinui suferințele Fiului lui Dumnezeu.

Cînd Hristos este în inimă, ea va fi atît de împlînită și su-

pusă de iubirea față de Dumnezeu și om încît frecuşul, discordia nu-și vor avea locul acolo. Religia lui Hristos în inimă va dobîndi pentru cel care o posedă o biruință deplină asupra tuturor patimilor care caută să o stăpînească.

Cînd cineva este convertit la Dumnezeu, ia naștere un nou gust moral; și lui îi plac lucrurile care sînt plăcute lui Dumnezeu; căci viața lui este înălțuită de viața lui Isus prin lanțul de aur al nestrămătate-

lor făgăduințe. Inima îi este atrasă către Dumnezeu. Rugăciunea lui este: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale legii Tale“. Ps. 119, 18. În legea de nemutat el vede caracterul Răscumpărătorului, și știe că deși a păcătuit el nu urmează a fi mintuit în păcatele sale, ci din păcatele sale; căci Isus este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.

Deci este limpede că credinciosul nu poate fi mintuit fără

PĂZIREA PORUNCILOR

Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta Lui“. Ioan 14, 21.

Pentru împlinirea poruncilor lui Dumnezeu sînt anumite condiții, și rugăciunea nu va putea niciodată să înlocuiască împlinirea datorită. „Dacă Mă iubiți“, spune Hristos, „veți păzi poruncile Mele“.

Cei care aduc cererile lor înaintea lui Dumnezeu, amintind făgăduința Lui, în timp ce ei nu se supun condițiilor Lui, înșultă pe Iehova. Ei iau numele lui Hristos ca o garanție a împlinirii făgăduinței; însă nu fac lucrurile acelea care ar trebui să arate credința lor în Hristos și iubirea pentru El.

Mulți nesocotesc condiția de a fi primiți de Tatăl. Cînd ne apropiem de Dumnezeu, trebuie să cercetăm cu luare amînte starea credinței noastre. Dacă sîntem neascultători, aducem Domnului o notă de plată, deși n-am împlinit condițiilor care ar fi putut-o face bună de încasat. Noi prezentăm lui Dumnezeu făgăduințele Sale și îi cerem să le îplinească, în vreme ce ar trebui să înțelegem, că, dacă El ar face aceasta, și-ar dezonora chiar numele Său.

Făgăduința este: „Dacă rămîneți în Mine, și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da“. Ioan 15, 7. Și Ioan spune: „Prin aceasta știm că Îl cumoaștem, dacă păzim poruncile Lui, Cine zice: 'Îl cunosc', și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește cuvîntul Lui, în El dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvîrșită“. 1 Ioan 2, 3—5.

Oare noi sîntem de partea celor care refuză a fi credincioși lui Dumnezeu?

Un gospodar al cărui pătul era plin cu porumb, obișnuia să se roage ca să fie împlinite nevoile celor în lipsă, dar cînd cineva care se găsea în lipsă îi cerea puțin porumb, îi spunea că n-are de dat. Într-o zi, după ce a auzit pe tatăl său rugîndu-se pentru cei săraci și în nevoi, băiețelul său îi zise: „Tată, aș vrea să am porumbul tău“. „De ce, fiul meu; ce ai face cu el?“ întrebă tatăl. Copilul răspunse: „Aș împlini rugăciunile tale“.

C. ADV.

ascultare, dar faptele sale nu trebuie să fie de la el, Hristos trebuie să lucreze în el atît voînța cît și înfăptuirea după plăcerea Lui. Hristos ajunge nu numai „urzitorul“ dar și „desăvîrșitorul“ credinței noastre.

Deși neprihănirea lui Hristos este oferită în dar, și asigură restatornicire deplină și completă pentru păcătos, totuși ni se spune că unii „nu-și însușesc neprihănirea lui Hristos; ea este o haină pe care ei n-o poartă, o plînatate necunoscută, un izvor neatins“. În ziua încoronării lui Hristos, El nu va recunoaște ca al Său pe nimeni care va avea pe haina lui vreo pată, vreo sbîrcitură sau ceva de felul acesta. Dar credincioșilor Săi El le va da cununile slavei nemuritoare. Cei care nu au voit ca El să domnească asupra-le Îl vor vedea înconjurat de oștirea celor răscumpărați, fiecare din ei purtînd semnul: „Domnul, neprihănirea noastră“.

Experiența aceasta de a fi îndreptățit sau socotit neprihănit, este o chestiune personală între suflet și Dumnezeu. Ea nu poate fi săvîrșită prin delegație. Există o singură ușă de intrare în această experiență: ușa credinței. Credința este condiția pe baza căreia Dumnezeu a găsit potrivit să făgăduiască păcătoșilor iertarea; nu că în credință ar exista vreo virtute prin care este meritată mîntuirea, ci fiindcă credința se poate prinde de meritele lui Hristos, leacul rînduit pentru păcat.

„Cînd sîntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, nu vom avea gust de păcat; căci Hristos va lucra prin noi. . . . o ușă a fost deschisă și . . . numai tu singur poți închide ușa inimii tale, așa încît Domnul să nu poată ajunge la ea“.

„Sînt mulți care lasă impresia a socoti că înainte de a putea veni la Hristos spre a primi mîntuirea Sa, lor înșile le revine de făcut o mare lucrare. Ei lasă impresia a gîndi că Isus va veni la capătul luptei lor și îi va ajuta prin săvîrșirea acțiunii încheietoare a unei lucrări de o viață. Lor le vine greu să înțeleagă că Hristos este un Mîntuitor deplin, și în stare să mîntuiască desăvîrșit pe toți care vin la El. Ei pierd din vedere faptul că Hristos însuși este 'calea, adevărul și viața'“. Domnul să ne ajute pe toți credincioșii să intrăm pe ușa cea convenită și să fim umpluți cu neprihănirea lui Hristos.

Dar înainte de toate, intrînd în această experiență, credinciosul trebuie să fie adus a recunoaște starea sa de neputință de a se mîntui prin sine; și lucrul acesta este săvîrșit prin acordarea harului lui Hristos.

„Fără harul lui Hristos, păcătosul este într-o stare de neputință; pentru el nu se poate face nimic; dar prin harul divin, omului îi este acordată puterea supranaturală care lucrează în minte, inimă și caracter. Prin acordarea harului lui Hristos păcatul este văzut în hidoșenia naturii lui și în cele din urmă izgonit din templul sufletului. Prin har sîntem noi aduși în părtășie cu Hristos, spre a conlucra cu El în lucrarea de mîntuire“.

Păcătosul nu se poate dezvinovăți singur. Nici nu-i este posibil vreunui alt păcătos să-l ajute. Legea pe care a călcat-o el, nu poate ierta și nici trece cu vederea păcatul; nici nu se poate găsi ceva în lumea aceasta care să producă liberarea de păcat. Dar „prin harul divin, credinciosului îi este acordată puterea supra naturală care lu-

crează în minte, inimă și caracter“. Cît de luminător și asigurător este acest cuvînt pentru păcătos! Prin harul divin, prin marea milă și îndurare a lui Dumnezeu, s-a rînduit acordarea „puterii supra naturale“ păcătosului neputincios.

Dar această minunată lucrare săvîrșită în inimă prin puterea supra naturală a lui Hristos nu este îndeplinită fără consimțămîntul și alegerea păcătosului.

„Credința este condiția pe baza căreia Dumnezeu a găsit potrivit să făgăduiască păcătoșilor iertarea; nu că în credință ar exista vreo virtute prin care este meritată mîntuirea, ci fiindcă credința se poate prinde de meritele lui Hristos, leacul rînduit pentru păcat. Credința poate înfățișa desăvîrșita ascultare a lui Hristos în locul neglijării și defectiunii păcătosului. Cînd păcătosul crede că Hristos este personalul său Mîntuitor, atunci, potrivit făgăduințelor Sale ce nu dau greș, Dumnezeu îi iartă păcatul și-l îndreptățește în dar. Sufletul pocăit recunoaște că îndreptățirea se vine din pricină că Hristos, înlocuitorul și chezașia sa, ce a murit pentru el, este ispășirea și neprihănirea sa“.

Exercitarea credinței alcătuiește partea noastră în marea tranzacție prin care păcătoșii sînt schimbați în sfinți. Dar trebuie să ne amintim că în credință nu există nicio virtute „prin care este meritată mîntuirea“. Aceasta vrea să spună că nu există vreo virtute în credința însăși, nici în actul exercitării ei. Virtutea în întregime este în Hristos. El este leacul rînduit pentru păcat. Credința este actul prin care osînditul păcătos se prinde de acest leac. „Credința poate înfățișa desăvîrșita ascultare a lui Hris-

tos în locul nelegiurii și defecțiunii păcătosului“. E în adevăr un gând sublim ! Este acea minunată știință a răscumpărării în care sfinții se vor desfăta în vecie, totuși este atât de simplă în acțiunea ei încît cel mai slab și cel mai nedemn se poate împărtăși de ea în tot înțelesul și toată plinătatea ei.

Intrarea prin ușa credinței în plinătatea neprihănirii atribuită și acordată, cuprinde mult mai mult decît recunoașterea mintă-

lă a tuturor celor oferite. Ea este bolta „credinței vii, care lucrează din iubire și curăță sufletul“. Spre a trece acest portal, trebuie să fie îndeplinite anumite cerințe :

1. Trebuie să se înceteze să-virșirea oricărui păcat și să nu se mai neglijeze datoria de care se are cunoștință.

„Dar pentru ca Dumnezeu să poată fi drept, și în același timp să îndreptățească pe păcătos

prin meritele lui Hristos, nimeni nu poate să-și acopere sufletul cu veșmintele neprihănirii lui Hristos în vreme ce săvârșește păcate cunoscute sau neglijează datorii de care are cunoștință. Dumnezeu cere deplina predare a inimii, mai înainte de a avea loc îndreptățirea ; și pentru ca cineva să-și păstreze îndreptățirea, trebuie să existe o continuă ascultare, printr-o credință activă și vie ce lucrează din iubire și curăță sufletul“.

2. Mărgăritarul să fie căutat și găsit.

„Neprihănirea lui Hristos, ca un curat mărgăritar alb, nu are niciun defect, nicio pată, nicio vină. Această neprihănire ne poate aparține. Mintuirea, cu singele ei răscumpărător, comorile ei neprețuite, este mărgăritarul de mare preț. El să fie căutat și găsit... În pildă negustorul este înfățișat ca vînzînd tot ce are spre a intra în stăpînirea mărgăritarului de mare preț“.

3. Deplina predare a obiceiurilor rele.

„Sînt unii creștini care caută, mereu tot caută mărgăritarul cel ales. Însă ei nu fac o deplină predare a obiceiurilor rele. Ei nu mor față de eu pentru ca Hristos să poată trăi în ei. De aceea nu găsesc ei mărgăritarul de preț“.

4. Puterea voinței adusă în conlucrare cu Dumnezeu.

„Domnul nu intenționează ca puterea creștinului să fie paralizată; ci prin conlucrare cu Dumnezeu, puterea să fie destoinică pentru ceea ce este bine. Dumnezeu nu intenționează ca voința noastră să fie nimicită; căci prin chiar acest atribut urmează ca noi să împlinim lucrarea pe care El vrea să ne-o dea s-o facem în cămin și aiurea“.

Cu câtă sinceritate și rivnă ar trebui să urmărim această lămurită luminare și să facem pe deplin experiența de a fi socotiți și făcuți neprihăniți, îndreptățiți și sfințiți prin credința în Hristos! Cât de adânc și pătrunzător ar trebui să ne recunoaștem starea noastră! Numai prin harul lui Dumnezeu putem fi eliberați de păcat. Cât ar trebui să îndrăgim marele adevăr care prin har divin, putere supra naturală, ne poate fi acordat! Trebuie să dăm deplină crezare asigurării că păcatul în toată hidoșenia lui poate fi izgonit din templul sufletului. Trebuie să ajungem a ne da seama că partea ce ne revine în această mare tranzacție este de a o alege și a o primi prin credință, după ce am îndeplinit pe deplin condițiile ei. Și în fiecare zi ce vine și pleacă ar trebui ca în umilință să cerem cu ardoare înaintea tronului harului, meritele, deplina ascultare a lui Hristos, în locul păcatelor noastre. Și făcând aceasta să credem și să recunoaștem că îndreptățirea noastră vine prin Hristos ca înlocuitorul și chezașia noastră, că El a murit pentru noi și că El este ispășirea și neprihănirea noastră.

Împlinind toate acestea în mod sincer și din toată inima, Dumnezeu va face ca în viața noastră, urmările să fie o realitate; și „deci, fiindcă sintem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu“. Rom. 5, 1. Vom experimenta bucuria mântuirii și zi de zi vom cunoaște realitatea biruinței. Să nu găsim răgaz pînă ce întru totul nu am intrat prin ușa credinței în această fericită experiență a iertării, îndreptățirii, neprihănirii și păcii în Hristos.

Îndreptățirea prin credință pe care un creștin și-o reclamă, asupra căreia are o pretenție, fi

incumbă și o viață, care se va manifesta în mod reflex și spontan în cel care pretinde această neprihănire a lui Hristos ca o mantie a sa, ca un titlu pentru cer.

Credinciosul care a ajuns să înțeleagă ce înseamnă neprihănirea lui Hristos, o va transpune în viața sa de toate zilele nu ca ceva de silă, nu ca o obligație, ci ca un lucru inerent umblării sale, al relațiilor sale cu oamenii. Căci neprihănirea lui Hristos trebuie vădită în viața noastră, a fiecărui creștin, în comportamentul laolaltă între noi, al felului cum ne aducem la îndeplinire cele mai mici și mai intime datorii ale vieții.

Îndreptățirea prin credință și apoi neprihănirea lui Hristos alcătuiește haina ce trebuie să ni se potrivească, în care să ne simțim bine și să se vădească înaintea oricui că această haină se potrivește celui ce o îmbracă și anume sub toate aspectele.

Creștinii sînt pietrele prețioase ale lui Hristos. Ei trebuie să lumineze strălucitor pentru El, răspîndind lumina iubirii Sale. Strălucirea lor depinde de șlefuirea pe care o primesc. Ei pot alege să fie șlefuiți sau să rămînă neșlefuiți. Dar oricine este declarat demn de un loc în templul lui Dumnezeu trebuie să se supună procesului de șlefuire. Fără de șlefuirea pe care o dă Domnul ei nu pot împărtăși cu nimic mai multă lumină decît o pietricică obișnuită.

„Lucrătorul divin își pierde puțin timp cu materialul fără valoare. Numai pietrele prețioase sînt șlefuite de El după asemănarea unui palat, îndepărtînd orice margini colțuroase. Acest proces este aspru și dureros; el vatamă mîndria omească. Hristos taie adînc în experiența pe care creștinul în

îngîmfarea sa, a socotit-o desăvîrșită. El înlătură fețele de prișos și punînd piatra pe roata șlefuitoare, apasă tare, pentru ca orice parte gloduroasă să fie îndepărtată. Apoi, ținînd piatra prețioasă în lumină, Maestrul vede în ea însăși reflectarea Sa și El o declară demnă de un loc în caseta Sa“.

EDITORIAL

ISUS.... NĂDEJDEA CREȘTINULUI

(Urmare din pag. 11-a)

sa, și neîndoios, fiecare deplin-gînd în inima sa despărțirea ce în curînd avea să urmeze între doi prieteni. Dimineața Wesley întrebă pe Bradford dacă în timpul nopții a cugetat la despărțirea lor. *

— De sigur, spuse Bradford.

— Și trebuie să ne despărțim? întrebă Wesley.

— Cum doriți, zise celălalt inversunat.

— Dar nu vrei să-mi ceri iertare? întrebă Wesley.

— Nu.

— În cazul acesta, spuse Wesley plin de blîndețe, îți cer eu iertare. Bradford nu se așteptase la acest sfîrșit. Pentru o clipă ezită dar apoi, izbucnind în lacrimi urmă exemplul lui Wesley și iertînd, fu iertat.

S-ar putea stabili următoarea regulă bună pentru toate ocaziile de ceartă „dacă celălalt nu vrea să-ți ceară iertare, cere-ți tu“.

Dar apostolul Pavel arată că această întristare după voia lui Dumnezeu este însoțită de o completă mărturisire a răului săvîrșit, e însoțită de o adîncă părere de rău și o fermă hotărîre de a nu mai readuce la viață fapte pricinuitoare de dureri și amărăciuni.

Iertînd, vom fi iertați și singele Domnului Isus va fi îndestulător să ne curețe de orice păcat.

APA ȘI ORGANISMUL!

Există persoane care beau foarte rar apă. Se pare că acesta este un obicei ce trebuie corectat. După aerul pe care îl respirăm, apa este elementul cel mai important al existenței noastre. Atât animalele cât și omul prezintă semne de epuizare fizică, ca una din primele simptome ale unui deficit hidric.

În timpul celui de al II-lea război mondial, s-a întreprins cercetări asupra factorilor care influențau diferențele de aptitudini ale soldaților care lucrau în condiții climatice de temperaturi ridicate și de deșert. S-a stabilit că o parte din soldați au refuzat să consume apă, în afară de cea pe care o consumau la masă, considerând că ar fi dezastruos să consume cantități mari de apă pe stomacul gol. În timpul lucrului sub arșiță, aceștia erau cei care sufereau cel mai mult de crampe termice, în timp ce consumatorii de apă erau în stare să rămână la lucrul lor chiar și la temperaturi la care eliminau prin transpirație 1/4 de apă pe oră.

Edmond Hillary — conducătorul expediției care a cucerit Everestul — a studiat cauzele care au dus la insuccesul expediției anterioare condusă de elvețieni. El a ajuns să stabilească că manifestările de oboseală și neatenție ale cățărătorilor elvețieni în stadiul final al expediției nu era altul decât rezultatul unui deficit hidric, deoarece oamenii consumau mai puțin de 1/2 litru apă pe zi. Hillary s-a asigurat de o cantitate de combustibil în plus pe care a folosit-o la topirea zăpezii și a gheții așa încât fiecărui om îi revenea o cotă de 3-4 litri de apă pe zi pe care trebuia să o bea în mod obligatoriu. Aceasta considerau ei că i-au ajutat să reziste în fața asaltului final pentru cucerirea piscului.

În orice caz organismul extrage cantități considerabile de apă din hrana pe care o consumă. Multe zarzavaturi proaspete sau conservate conțin apă de la 90-95%, fructele proaspete, supele și laptele între 80-90%. Toate alimentele au o cantitate de apă. Chiar și stafidele, sau

alte fructe uscate au 20% apă și chiar mai mult.

În afară de apa naturală care se găsește liberă în alimente, procesele de metabolism mai sintetizează cîte 35 g de apă pentru 100 de calorii. Astfel din hrana zilnică scăzînd băuturile, cineva poate obține cam 50% din necesarul său zilnic. Aceasta împreună cu supele, cu laptele și alte băuturi asigură numai un minim strict, indispensabil existenței. În orice caz, dacă se iau cantități în plus față de necesarul amintit eficiența organismului de obicei se îmbunătățește.

Dacă nu se iau nici alimente nici apă, atunci organismul recurge la metabolizarea propriilor sale țesuturi, căci după cum se știe glicogenul, proteinele și grăsimile conțin mari cantități de apă. Lucrul acesta este de fapt bine ilustrat în cazul cămilei. Animalul acesta poate călători zile în șir prin deșert fără să bea apă, însă cocoașa lui scade și devine tot mai mică și mai mică pe măsură ce grăsimea este metabolizată ca să furnizeze animalului energia și apa necesară.

E. NICULESCU

Apostolul Ioan, în introducerea pe care o face cărții care avea să-i poarte numele, adică evanghelia după Ioan, la cap. 1 vers. 4 zice : „În El era viața, și viața era lumina oamenilor“.

Viața Domnului Isus Hristos, așa cum a trăit-o El, era lumină pentru lumea care avea să-I cunoască minunata Sa persoană și faptele săvârșite cu dragoste dumnezeiască. El a luminat cu învățăturile Sale nemuritoare, cum și cu faptele pe care nimeni pînă la El, nu le mai săvîrșise vreodată.

Domnul Hristos a apărut în mijlocul oamenilor ca un sol ceresc, revărsînd prin faptele și cuvintele Sale, torente de lumină ce nu aveau să se mai termine niciodată.

Cercetătorii Scripturii știau de pe paginile ei sacre, că Dumnezeu avea să trimeată pe cineva care să împrăștie negurile păcatului prin aprinderea unui far care să trimeată pînă la marginile pămîntului raze de lumină salvatoare și mîngietoare. Prima profeție în acest sens a făcut-o Balaam, cînd, uimit de grija lui Dumnezeu pentru credincioșii Săi din vechime, a zis : „Îl văd, dar nu acum ; Îl privesc, dar nu de aproape. O Stea răsare din Iacob, un toiag de cîrmuire se ridică din Izrael.“ Num. 24, 17. De asemenea frumoasa și inspiratoarea profeție din Isaia 9, 1—2.

Cînd această profeție s-a împlinit, cînd Mîntuitorul Isus Hristos Și-a început minunata Sa activitate mesianică, cînd faptele Lui de milă duioasă și de dragoste cerească au început să ferească și să lumineze atîți suferinzi, El a putut zice despre Sine : „Eu sînt lumina lumii ; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieții“. Ioan 8, 12.

Vorbind ucenicilor despre menirea Sa în lumea aceasta, Isus spunea : „Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.“ Mat. 20, 28. Și într-adevăr El a slujit. El a

slujit prin fapte de milă duioasă. Timp de trei ani și jumătate a săvîrșit un șir de fapte neîntreprupte, și fiecare faptă era un răspuns care umplea inima oamenilor cu fericire și lumină. Faptele Lui luminau. Uns cu Duhul Sfînt și cu putere El mergea din loc în loc și „făcea bine“. Și faptele Lui de bine constau din ajutorul, mîngîierea și tămăduirile pe care le săvîr-

șea asupra suferinzilor și săracilor din jurul Său. El intra cu bucurie în casele celor sărmani și disprețuiți, iar aceștia primeau de la El exact ce le trebuia, ca viața lor să se schimbe și căsuțele lor sărăcicioase să devină sălașuri ale păcii și fericirii. El Se oprea cu plăcere din drumul Său lîngă un slăbănog sau lîngă un paralytic, ori lîngă un orb cerșetor. Cine ar putea descrie fericirea acestora cînd cu o sănătate redobîndită, cu păcatele iertate, cu trupurile învigorate și cu sufletele fericite Îl urmau lăudînd bunătatea lui Dumnezeu și povestind tuturor marea schimbare ce avusese loc atît în corpurile lor suferinde cît și în sufletele lor împovărate.

Într-adevăr, El a umplut tot locul cu lumina faptelor și cuvintelor Sale.

Cu ocazia plecării Sale, El a lăsat în locul Său biserica Sa. Lucrarea de binefacere începută de El urma să fie continuată de urmașii Săi. „Voi sînteți lumina lumii... Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.“ Mat. 5, 14, 16.

Domnul Isus Hristos a luminat prin fapte și anume prin fapte bune. Dacă urmașii Săi vor săvîrși faptele Sale, atunci ca și El sînt lumina lumii. Despre Mîntuitorul citim că El făcea bine totdeauna, niciodată nu a făcut rău. Și acum, în locul Lui, sîntem noi. Ne întrebăm cu îngrijorare : Săvîrșim și noi faptele pe care le-a săvîrșit El ? Uplem și noi lumea cu lumină și cu fericire ? Mai arde farul ? Care din noi vrea să alimenteze acest far cu uleiul faptelor bune, în așa fel încît farul de pe țărmurile vieții să trimeată raze puternice, care să ducă pretutîndeni bucurie în inimile oamenilor și laudă la adresa lui Dumnezeu ?

R. A.

UN FAR PUTERNIC — FAPTELE

VORBIREA DE RĂU ȘI ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE !

Spiritul de vorbire de rău, de căutare de greșeli, ia naștere din ură și din sentimentul unei dreptăți personale. În sensul acesta este folosit în Noul Testament cuvântul „judecați”. „Nu judecați (nu vorbiți de rău), ca să nu fiți judecați” sau criticați și voi prin aceeași vorbire de rău. Mat. 7. 1. Atunci când se prinde de acest fel de criticare în școala de a-l dărâma pe semenul său, creștinul mai de grabă năruie tronul judecății decît să-i îngăduie a lua poziția de păzitoare a legii și dreptății, poziție ce i se cuvine a o deține. „Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților ! Cine vorbește de rău pe un frate, sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Si dacă judeci legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător”. Iacob 4, 11. A vorbi de rău înseamnă a te așeza mai presus de lege, a căuta să o interpretezi cum vrei tu. Această faptă din partea creștinului înseamnă a-și ridica judecata sa mai presus de aceea a fraților săi. Într-un cuvînt, este taina nelegiurii ce lucrează în inimă, și care poate să fie înfrînată numai de Spiritul lui Hristos. Această taină a nelegiurii lăsată în voie duce la apăsare și cruzime, sau cu alte cuvinte la dezvăluirea pur și simplu a caracterului lui Satana. Taina nelegiurii începe să lucreze în noi din momentul în care ne vom lăsa în voia ei, care este potrivnică iubirii.

Prima abatere de pe cărarea dreptății se face vizibilă prin pierderea iubirii cu care am fost iubiți de Hristos. Una din primele opriri pe calea cea rea, este tendința de a judeca pe alții, vorbindu-i de rău. Dar fiecărui creștin care se lasă mînat a judeca pe alții, Dumnezeu îi va răsplăti potrivit felului de purtare față de semenii săi. Noi vom fi cîntăriți în aceeași balanță de care ne-am slujit noi față de frații noștri. Se păcătuiește de fiecare dată cînd creștinul lasă să-i scape față de frații săi cuvinte pripite care poate sînt sau nu sînt plăcute înaintea lui Dumnezeu. Și cei care se lasă pradă unor asemenea cuvinte sau simțăminte își pregătesc un trist seceriș care se va da la lumină la vremea sa. Numai renașterea inimii și consacrarea deplină a tuturor facultăților în slujba lui Hristos vor putea să ne păzească de lepra păcatului.

Apostolul spune : „Deci, dacă este vreo îndrumare în Hristos, dacă este vreo mîngiere în dragoste.... dacă este vreo milostivire și vreo îndrumare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste.... Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă ; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de al însuși”. Filip. 2, 1—3. Aceasta nu ne învață ca să jertfim principiile față de dragoste ; dar că nu trebuie să fim aspri, necinstiți, mojici și bătărași față de cei din preajma noastră. Nu trebuie crești-

nul să respingă pe nimeni, ci să se alăture de toți cu care vine în legătură prin funiile de mătase ale iubirii. Oare în privința aceasta nu am îngăduit noi ca anumite greșeli să ne păteze caracterul ? Avem nevoie să ne deprindem a da mai multă cinste aproapelui nostru, și mai puțină nouă înșine.

Sînt creștini cărora se pare că le place să vorbească de greșelile altora. Se pare că ei socotesc că dacă cineva a săvîrșit greșeli mari, atunci ale lor vor apare mai puțin de condamnat. Acesta este spiritul lui Satana. Aceasta este umblarea după îndreptățire personală.

Satana este înfățișat ca șezînd înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor în calitate de învinuitor al fraților. El înfățișează înaintea Domnului păcatele credincioșilor, în felul acesta căutînd să-și scuze propriile sale păcate, și să împiedice iertarea acestora în favoarea cărora a murit Hristos. Dar puterea sfințitoare a lui Dumnezeu se coboară asupra celor care mărturisesc numele Său, ca o garanție a dorinței Sale de a ierta și a primi pe creștinul care, în adevăr s-a pocăit. Cei care se ridică mai presus de alții, fie aceasta oricît de puțin, își însușesc spiritul de îndreptățire de sine al fari-seului. El mulțumea lui Dum-

(Continuare în pag. 22)

Cazul lui Ghedeon și al oștirii lui pare a ne da un foarte tipic exemplu despre ideea biblică a alegerii. În Judec. 7, 4, citim : „Domnul a zis lui Ghedeon : 'Poporul este încă prea mult. Pogoară-te la apă, și acolo ți-i voi alege ; acela despre care îți voi spune : 'Acesta să meargă cu tine, va merge cu tine ; și acela despre care îți voi spune : Acesta să nu meargă cu tine, nu va merge cu tine'“.

Din cele de mai sus ar fi foarte ușor să deducem că Domnul Dumnezeu își lua personal obligația de a hotărî cazurile persoanelor în parte, urmînd să desemneze pe nume persoanele care trebuiau să meargă cu Ghe-

VORBIREA DE RĂU...

(Urmare din pag. 21)

nezeu că nu era ca ceilalți oameni. El se ducea la templu pentru a-și înfățișa meritele și a descrie cum erau semenii săi, în vreme ce Dumnezeu îi cunoștea inima trufașă. O, dacă fiecare dintre noi, care ne numim creștini, nevrednici, am poseda mai de grabă spiritul vameșului care sta la o parte, neîndrăznind să-și ridice capul, sub povara zdrobitoare a sentimentului nevredniciei sale.

Adesea cuvintele noastre sînt ca și grindina nemiloasă ce fără nici o remușcare toacă plantele plăpînde, în vreme ce dimpotrivă, aceste cuvinte ar trebui să fie ca roua și ploaia cea mărunță asupra ierbii ce urmează să fie cosită, și care înviorează și dă viață plantelor tinere.

REDACȚIA

„ALEGERE SPRE MINTUIRE“

deon cum și cele care nu trebuiau să meargă. Dar atunci cînd veni vremea hotărîrii, aceasta avu loc în chipul în care ne este spus de versetul următor : „Ghedeon a pogorit poporul la apă, și Domnul a zis lui Ghedeon : 'Pe toți cei ce vor limpăi apă cu limba, cum limpăiește ciinele, să-i desparti de toți cei ce vor bea apă din genunchi'“.

Cei care limpăiră apa trebuiau să meargă cu Ghedeon ; astfel cuvintele din versetul precedent : „acela despre care îți voi spune : 'Acesta să meargă cu tine'“, nu se referă cituși de puțin la indivizi în parte, ci numai la o categorie de indivizi care vor îndeplini anumite condiții. Nu se spunea deloc : iată am decretat și hotărît ca voi : Āsa, Ioel, Asaf și Abia, să mergeți cu Ghedeon. Ci simplu, toți aceia — fie că ar fi Asa sau Ioel ori Benaia sau Iehu ori Eliab — care vor limpăi apa ca și ciinele.

La fel este și cu mîntuirea finală a creștinului. Cel despre care Dumnezeu a zis că va fi mîntuit, va fi mîntuit. Dar despre cine a spus El lucrul acesta? El nu a spus aceasta despre indivizi aparte — afară de unele excepții — ci despre o anumită categorie ; anume despre oricine crede în Domnul Isus Hristos. El nu spune lui Iacob, Ioan,

Toma, Ezdra : decretez și hotărăsc ca voi să fiți mîntuiți ; ci ceea ce spune El tuturor fără deosebire, este aceasta : Decretez și hotărăsc ca dacă veți crede în Domnul Isus Hristos veți fi mîntuiți ; așa cum Domnul Dumnezeu spuse lui Ghedeon : „Pe toți cei ce vor limpăi apă cu limba, cum limpăiește ciinele“.

În toată Biblia nu cunoaștem nici o exprimare care să facă din învățătura alegerii o aplicare mai individuală sau mai personală decît cum nu face textul din Jud. 7, 4 în ce privește hotărîrea ce trebuia aplicată în cazul lui Ghedeon. Și totuși, în cazul acesta, hotărîrea nu s-a aplicat la indivizi ca persoane aparte, ci la o categorie care avea să săvîrșească o anumită faptă. Același lucru și în celălalt caz ; nimeni nu este ales și nici predestinat pentru mîntuire, afară de decretul neschimbat al lui Dumnezeu, care datează de la începutul planului de mîntuire, și după care oricine va crede în Domnul Isus va fi mîntuit. După cele ce cunoaștem, aceasta este ceea ce ne învață Scripturile.

C. ADV.

CUVINTE DE DESPĂRTIRE !

Cu puțin înainte a se despărți de ucenicii Săi, de a se înălța la cer, Isus le-a lăsat ca un testament următoarea dorință : „Vă dau o poruncă nouă : Să vă iubiți unii pe alții ; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sîn-teți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Ioan, 13, 34-35.

Acestea sînt cuvintele Răscumpărătorului nostru, de aceea de cîtă importanță este ca să ne conformăm îndrumărilor Sale : Nimic nu poate contribui mai mult la nimicirea influenței bisericii decît lipsa de iubire.

De cîtă grijă ar trebui să dăm dovadă pentru ca toate cuvintele și faptele noastre să fie în armonie cu adevărurile sacre al căror depozitar ne-a făcut Dumnezeu ! Oamenii se uită la noi să vadă influența pe care o au asupra caracterului și vieții noastre adevărurile pe care pretindem că le trăim.

Nu împotrivirea altora va fi cea mai păgubitoare ; răutatea pe care o întreținem în noi, iată cauza celor mai mari pagube spirituale ale noastre. Purtarea inconsecventă a celor care pretind că slujesc Domnului și care nu l-au consacrat inima, fără

rezervă, este care aruncă o umbră sumbră.

„Cine dintre voi este înțelept și priceput ? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blîndețea înțelepciunii. Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus... Înțelepciunea care vine de sus, este, întii, curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace“. Iacob 3, 13-18.

Voința lui Dumnezeu este ca fiecare dintre copiii Săi să fie în acea situație încît El să poată revărsa asupra lor comorile iubirii Sale. El a prețuit pe om atît de mult încît pentru a-l răscumpăra a dat morții pe Fiul Său mult iubit ; și noi trebuie să vedem în semenii noștri pe cei răscumpărați prin sîngele lui Hristos. Cultivînd dragostea unii față de alții, vom crește în iubirea lui Dumnezeu și în cunoașterea adevărului. În adevăr este cît se poate de dureros a constata cît de puțină dragoste există printre unii dintre cei care pretind că poartă numele lui Hristos. Iubirea este o plantă de origină cerească, și dacă vrem ca ea să prospere în inima noastră, trebuie să o cultivăm neîncetat. Gingășia, blîndețea, răbdarea, un spirit zăbavnice la mînie, care suferă totul și crede totul, iată roadele ce cresc pe copacul prețios al iubirii față de aproapele.

În legăturile noastre întrolaltă, să luăm seama la cuvintele noastre. Ele să fie de așa natură încît niciodată să nu fim în situația de a ne pare rău că le-am rostit. „Să nu întristați pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării“. Efes. 4, 30. „Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui ; dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui“. Mat. 12, 35.

Celui care îți vorbește, amintește-i cu blîndețe că asemenea convorbiri sînt oprite de

Cuvîntul lui Dumnezeu. Din inimă trebuie să fie îndepărtat orice ar putea mânji templul sufletului, pentru ca să fie cu putință lui Hristos să locuiască acolo. Răscumpărătorul nostru ne-a învățat cum putem să-L facem cunoscut altora. Dacă noi cultivăm spiritul Său, dacă dovedim față de alții aceeași iubire pe care El a dovedit-o față de noi, dacă ne îngrijim de interesele altora, dacă sîntem amabili, răbdători, și dacă avem o bună atitudine, cei din preajma noastră vor vedea, din roadele noastre, că sîntem copiii lui Dumnezeu.

Despre biserica lui Dumnezeu ni se spune că este un templu sfînt. „Așa dar, voi nu mai sînteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheșată, crește ca să fie un Templu sfînt în Domnul. Și prin El și voi sînteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul“. Efes. 2, 19-22.

Credincioșii lui Hristos sînt înfățișați ca fiind pietre în templul lui Dumnezeu. Fiecare piatră, mare sau mică, trebuie să fie o piatră vie răspînditoare de lumină și pregătită a ocupa locul ce-i este hotărît în clădirea lui Dumnezeu. Cît de recunoscători ar trebui să fim fiindcă s-a prevăzut o cale prin care putem dobîndi un loc în templul spiritual al lui Dumnezeu ! Este cazul să medităm asupra acestor lucruri. Exact în măsura în care le vom aprecia vom fi și dispuși a ne conforma cerințelor Tatălui nostru ceresc și a împlini cuvintele lui Hristos.

Dorința lui Dumnezeu față de noi nu este ca să ne așezăm pe

un scaun de judecător pentru a judeca pe unii și pe alții.

Dacă vedem greșeli în alții, să ne amintim că noi poate săvîrșim înaintea lui Dumnezeu greșeli mult mai grave decît acelea pe care le osîndim atît de nemilos la fratele nostru. În loc de a începe să vorbim în dreapta și în stînga de defectele pe care le-am văzut la un altul, mai bine să împlinim sfatul dat de Domnul Isus în Evanghelia după Matei, și să cerem lui Dumnezeu să-l ajute să vadă răul pe care-l săvîrșește, și să iasă biruitor. O asemenea purtare o va aproba Hristos, și dacă vom lucra în chipul acesta, El ne va pregăti calea spre a rosti cuvinte înțelepte și să încurajăm pe cei slabi.

Întărirea întreolaltă este o lucrare binecuvîntată, dar sfișierea nu va aduce decît amărăciune și tot felul de dureri. Fiecare ins are cercările cum și dezamăgirile sale proprii ; de aceea trebuie să ne străduim a ne ușura între noi dînd pe față iubirea lui Hristos față de cei care ne înconjoară. Dacă vorbirea noastră se va desfășura

asupra lucrurilor curate și demne, noi nu ne vom duce pașii pe terenul primejdios al vrăjmașului, nu vom sta de vorbă cu ispita, și ca urmare nu vom cădea sub puterea răului.

Lucru ce ar trebui să ne preocupe mai mult este de a ști dacă inima noastră stă bine înaintea lui Dumnezeu și dacă prin purtarea noastră proslăvim pe Tatăl nostru ceresc. Dacă tu creștine ai nutrit anumite sentimente rele, grăbește-te să le izgonești din inimă. Datoria ta este de a îndepărta tot ce tinde să mînjească această inimă ; orice rădăcină de amărăciune trebuie smulsă, ca nu cumva întreaga inimă să fie păgubită prin influența ei năruitoare. Să nu mai rămînă nici urmă din aceste plante otrăvitoare. Dezrădăcinează-le chiar acum și înlocuiește-le cu planta iubirii. Numai Isus să locuiască în inimă.

Hristos ne este exemplu. El mergea încoace și încolo făcînd binele. El nu a trăit decît spre a face bine altora. Iubirea se dădea pe față și înnobila toate faptele Sale ; noi la fel trebuie să mergem pe urmele Sale. Să ne amintim că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său cel iubit „ca să ne răscumpere de orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de rîvnă pentru fapte bune“. Tit 2. 14. Să ne străduim a împlini voia lui Dumnezeu și a urma exemplul de iubire al divinului nostru Mîntuitor. „Dragostea (sau iubirea) este împlinirea legii“. Cel care a murit pentru noi ca să putem trăi ne-a dat această poruncă : Să ne iubim unii pe alții așa după cum ne-a iubit El pe noi ; și alții vor cunoaște că noi sîntem ucenicii Lui dacă vom avea iubire unii față de alții.

ÎNCREDERE

*Doamne, Cel ce m-ai iubit,
Tu și astăzi m-ai păzit.
În toate m-ai ajutat,
Mult m-ai binecuvîntat !*

*Pentru toate-Ți mulțumesc,
Și-al Tău nume îl slăvesc ;
Marea bunătate-a Ta
A mișcat inima mea.*

*Mă încred în Tine, eu,
Tu ești protectorul meu ;
Mă ferește să nu cad,
De cel rău să pot să scap.*

*Pace-n suflet să-mi reverseși,
Totu-n mine să-nnoiești,
Să birui păcatu-n mine
Viețuind tot lîngă Tine.*

ALPINIU

NELU DUMITRESCU

GRĂUNTE DE MUȘTAR

*Un grăunte de muștar e foarte mic, e mărunțel ;
Doar furnicei i se pare că ar fi ceva de el.*

*Mîna omului e mare, greu muștaru-l poate lua
Între degete, să-l vadă, și apoi a-l semăna.*

*Dacă vrea ca în grădină să-l sădească în răzor
Între alte zarzavaturi, ca un bun cultivator,*

*Munca lui e cu migală, căci grăuntele scăpat,
Dintre degete-n țărînă, nu mai poate fi aflat.*

*Dar, și-așa, dacă el cade undeva-n grădina lui
Și rămîne-acolo singur, părăsit, în legea lui,*

*El cumva, tot iese-odată la iveală, minunat,
Îmbrăcat în straie mîndre ca oricare zarzavat.*

*Și tulpina lui tot crește la lumină, crește-n sus
Decît alte zarzavaturi mai înalt și mai presus.*

*Face ramuri, face frunze, un tufiș foarte frumos ;
Plin de flori e, cînd e-n floare, și e foarte arătos.*

*Vin la umbră-i păsărele, și-ntre ramuri se ascund ;
Vin și gîze mititele ; vin cu toate, rînd pe rînd.*

*Și, cînd timpul e de roadă, de semințe este plin,
Strînge rod cultivatorul, mulțumit e pe deplin.*

*Un grăunte de muștar e foarte mic, e mărunțel,
Dar slăvită-i e lucrarea, căci el are viață-n el.*

D. FL.

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 416